

INWAZYJNY GATUNEK OBCY: robinia akacyjowa

(*Robinia pseudoacacia*)

Pochodzenie: Ameryka Północna

Kategoria inwazyjności:

IV

foto: istockphoto.com/01069

Wysokie, cierniste drzewo o ażurowej koronie. Rozmnaża się przede wszystkim poprzez odrosty korzeniowe i pniowe, jak również za pomocą nasion, które długo zachowują żywotność. Nasiona są rozprzestrzeniane przez wiatr, wodę lub w transportowanej ziemi. Drzewo preferuje miejsca nasłonecznione oraz gleby piaszczyste, świeże lub suche. Może rosnąć na podłożach ubogich, ponieważ żyje w symbiozie z bakteriami wiążącymi azot atmosferyczny. Jest wytrzymałe na zanieczyszczenia powietrza, zasolenie, suszę, a nawet pożary. Ogranicza rozwój rodzimych roślin poprzez tworzenie zwartych kęp oraz wydzielanie do gleby związków toksycznych (allelopatycznych) dla innych roślin. Zmienia skład chemiczny gleby, co ogranicza rozwój roślin przystosowanych do wzrostu na glebach o niewielkiej zawartości azotu.

Zastosowanie

Gatunek pionierski stosowany w miastach, jako drzewo przyuliczne, do obsadzania i umacniania skarp, nasypów oraz do rekultywacji terenów zdegradowanych. Wykorzystywany także w gospodarce leśnej. Gatunek miododajny.

Inwazyjność w Polsce

Gatunek inwazyjny w skali kraju, stopniowo zajmuje nowe stanowiska. Występuje często m.in. w lasach na zrębach, na nieużytkach, wzdłuż torów kolejowych i dróg. Stanowi szczególne zagrożenie dla muraw i zarośli kserotermicznych, muraw napiaskowych, wydm śródlądowych, wrzosowisk oraz zbiorowisk naskalnych i nadrzecznych, jak również dla cennych zbiorowisk leśnych, np. ciepłolubnych dąbrów i ągrów środkowoeuropejskich. Duża liczba stanowisk rośliny występuje w wielu regionach kraju. W parkach narodowych i parkach krajobrazowych jest najbardziej rozpowszechnionym gatunkiem obcym (występuje w ok. 94% parków w Polsce).

Zalecenia

Rezygnacja z uprawy lub minimalizowanie ryzyka rozprzestrzeniania się rośliny poza miejsce uprawy poprzez:

- regularne koszenie, wrywanie lub wykopywanie młodych roślin na obszarach sąsiadujących z miejscem uprawy (pozostawienie nawet fragmentów korzeni może spowodować pojawienie się nowych roślin, a wycinanie drzew – rozwój licznych odrostów), a w ostateczności chemiczne zwalczanie rośliny na terenach, w których dopuszczalne jest stosowanie herbicydów,
- utylizację usuniętych korzeni poprzez spalenie lub kompostowanie w zamkniętym pojemniku (ponieważ może się ona rozmnożyć z fragmentów wyrzuconych pędów),
- usunięcie rośliny, najlepiej wraz z karpiną (ponieważ tworzy odrosty korzeniowe) po zakończeniu uprawy.

Obszary, na których nie należy stosować gatunku

- w pobliżu lasów, wydm i cieków wodnych,
- w otwartym krajobrazie,
- na obszarach chronionych i w ich otulinie.